

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/108/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7516200514
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7516200514.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Andreja Šalatu a JUDr. Jána Slobodníka, vo veci Ž. J. G., X.. XX.XX.XXXX, L. XXX H. A., zast. Advokátskou kanceláriou Hopferová, s. r. o., Košice, Bajzova 2, proti žalovanej POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, o určenie, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov a že dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov je neplatná, o odvolaní žalovanej proti rozsudku 15C/45/2016-62 z 28.5.2018 Okresného súdu Košice-okolie

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok vo výroku, ktorým súd určil, že úver vzniknutý zo spotrebiteľskej Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX, uzavretá medzi žalobcom a žalovaným 17.9.2010 je bezúročný a bez poplatkov a v časti výroku, ktorým súd určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy, uzavretá na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX medzi žalobcom a žalovaným 17.9.2010, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. M e n í rozsudok v časti, ktorou súd určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy, uzavretá na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX medzi žalobcom a žalovaným 17.9.2010, je neplatná tak, že žalobu zamietá. M e n í výrok o trovách konania tak, že žalobcovi priznáva náhradu trov konania v rozsahu 1/3.

o d ô v o d n e n i e :

1.Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom určil, že úver vzniknutý zo spotrebiteľskej Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX, uzavretej medzi žalobcom a žalovaným 17.9.2010 je bezúročný a bez poplatkov, že Dohoda o zrážkach zo mzdy, uzavretej na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX medzi žalobcom a žalovaným 17.9.2010, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a je neplatná, že žalobca má voči žalovanému právo na náhradu trov konania vo výške 100%.

2.V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobca žalobou, podanou uňho 19.1.2016, v znení procesnej úpravy znenia žalobného petitu podaním z 24.1.2016, o ktorej bolo rozhodnuté uznesením z 27.7.2017 domáhal a ako ju skutkovo a právne odôvodnil, že za účelom preukázania svojich tvrdení žalobca predložil listiny zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX zo 17.9.2010 (č.l. 15), dohodu o zrážkach zo mzdy zo 17.9.2010 (č.l. 14), vyjadrenie žalovanej z 13.6.2015 (č.l. 16 a 58), uznesenie Krajského súdu v Košiciach 12CoE/232/2015 - 34 zo 7.7.2015. Ďalej uviedol ako sa vyjadrila žalovaná, ktorá o. i. namietala, že v danom prípade nejedná o spotrebiteľskú zmluvu, žalobca sa nemôže dovolávať ochrany spotrebiteľa použitou argumentáciou a už len z tohto dôvodu je potrebné žalobu odmietnuť. K úverovej zmluve: ako popísal v bode 8. písm. a) tohto odôvodnenia uviedol, zmluvou o úvere zo 17.9.2010 žalovaná poskytla žalobcovi úver vo výške 1 400 €, „na výkon zamestnania“, preto sa prioritne bolo treba zaoberať otázkou posúdenia, či uzavretá právny vzťah, zmluvou zo 17.9.2010, podlieha/nepodlieha inštitútu spotrebiteľského práva a predpisom na ochranu spotrebiteľa tak, ako to tvrdila žalovaná. V tejto súvislosti práve žalovaná poukázala na to, že nejde o spotrebiteľskú zmluvu, keď to bol žalobca, ktorý ako práve túto skutočnosť označil ako účel, na ktorý úver potrebuje. Ako však vyplynulo z výpovede žalobcu, ktorý si síce už nepamätal, aký konkrétny účel povedal, ale „zamestnanie“ vylúčil. Súd uvedené tvrdenie žalobcu považoval za hodnoverné a subsumované a to vzhľadom na obsah Dohody

o zrážkach zo mzdy žalobcu. Z nej nepochybne vyplýva, že ako zamestnávateľ žalobcu bola označená spoločnosť EKO-KONŠTRUKTA PZ, s.r.o. Otázka preto znie, ak bol žalobca v pracovnom pomere s touto spoločnosťou, ktorá je zo zákona povinná pre svojich zamestnancov zabezpečovať všetko to, čo s výkonom práce súvisí, tak predstava o tom, aký konkrétny účel, súvisiaci so „zamestnaním“ žalobcu by prichádzal do úvahy, je iluzórna a nelogická. Citujúc znenie § 52 ods.1,2,3,4 OZ účinného ku dňu uzavretia zmluvy, § 2 zák. č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy a poukázal a citoval rozsudok Súdneho dvora EÚ z 3.9.2015 a uviedol, že argumentácia žalovanej, že poskytovala žalobcovi úver „na výkon zamestnania“ je preto podľa názoru súdu iracionálnym argumentom, tendenčným a nenachádzajúcim logiku s postupom žalovanej, navyše keď je vedený v registri veriteľov poskytujúcich spotrebiteľské úvery. Vzhľadom na obsah úverovej zmluvy, no najmä Dohody o zrážkach o mzdy žalobcu bolo žalovanej zrejme a známe, že žalobca je v pracovnom pomere, poskytnutý úver nijako nesúvisel s pracovnými povinnosťami žalobcu, resp. žalovaný takúto okolnosť nepreukázal, a preto predmetný zmluvný vzťah sa má spravovať ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovaná sa podľa názoru súdu iba snažila vyhnúť režimu zákona o spotrebiteľských úveroch a nekonala s odbornou starostlivosťou. Žalobca mal postavenie spotrebiteľa, keďže prácu vykonával na základe pracovnoprávneho vzťahu; išlo teda o spotrebiteľský úver a zmluva a jej ustanovenia mali byť uzavreté v súlade so zákonom na ochranu spotrebiteľa. Po vyriešení otázky charakteru uzavretého právneho vzťahu následne posudzoval samotnú zmluvu. Tou žalovaná poskytla žalobcovi ako spotrebiteľovi sumu 1400 €, ktorú sa zaviazal splatiť v 12 splátkach spolu „so zvýšeným poplatkom“ 1 948 € v celkovej sume 2 748 € a to počnúc prvou splátkou 21.10.2010. Žiadne iné obsahové náležitosti z nej nevyplývajú. V prvom rade dal do pozornosti, že kým násobok 12 mesiacov s výškou splátky 229 € dáva sumu 2 748 €, súčet sumy 1 400 € a „príslušného poplatku“ 1 948 € činí 3 348 €, t.j. sumu o 600 € vyššiu, aká bola teda skutočná čiastka určená k zaplateniu, zmluva uvádza neurčito. Citoval znenie § 9 ods.2 písm. i), j), k), y), § 11 písm. a), b) zák. č. 129/2010 Z.z. účinného 17.9.2010 a uzavrel, že zmluva zo 17.9.2010 neobsahuje ani jednu z týchto obligatórnych náležitostí, (to, že neupravovala ani splatnosť splátok, termín konečnej splatnosti a celkovú čiastku splatnú spotrebiteľom, je už bezvýznamné). Uvedené preto neznamena nič iné než to, že úver je bezúročný a bez poplatkov. V súlade s tým, preto prvým výrokom rozsudku určil, že úver, vzniknutý z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo 17.9.2010 je bezúročný a bez poplatkov. K dohode o zrážkach zo mzdy: kým žalobca tvrdil, že má naliehavý právny záujem na určení neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, žalovaná uvedené namietala a preto túto otázku bolo potrebné vyriešiť ako prvú. Citoval znenie § 80 písm. c) O. s. p. účinného v deň podania žaloby: (aktuálne § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku), § 53 ods.5 O. z. a uzavrel, že predložená Dohoda o zrážkach zo mzdy žalobcu je podľa názoru súdu neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože sa jedná o formulárovú zmluvu, spôsobujúcu hrubú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa, keďže spotrebiteľ je nútený počas jej platnosti strpieť vykonávanie zrážok zo mzdy bez súdnej kontroly. Aj dohoda o zrážkach zo mzdy má spotrebiteľský charakter, keďže takýto charakter má zmluva o úvere, na základe ktorej žalovaná ako veriteľ poskytla žalobcovi ako dlžníkovi peňažné prostriedky. Bolo preto povinnosťou súdu aj bez návrhu podrobiť tieto zmluvné podmienky súdnej kontrole. Citoval znenie § 53 ods.1,2,3, § 53 ods.4 písm. k/ O. z., § 25 ods.5 zákona č. 129/2010 Z.z., § 4 ods.6 zák. č. 258/2001 Z.z a má za to, že z cit. právnej úpravy teda vyplýva, že aj v čase účinnosti zák. č. 129/2010 Z.z. sa do 31.12.2010 mohli záväzky zo spotrebiteľských zmlúv zabezpečiť zmenkou, avšak iba v rozsahu kritérií, upravených v § 4 ods.6. Zo spisu 17Er/2751/2014, ktorého súčasťou bola aj ftc zmenky (č.l. 4) vyplynulo, že túto zmenku žalobca vypísal 17.9.2010 na sumu 2645,32 €, a vyplňovacie právo veriteľ využil 21.10.2011. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, dohoda o zrážkach zo mzdy zo 17.9.2010 (č.l. 14) sa vzťahovala práve na zmenku, ktorou sa žalobca zaviazal na rad veriteľa zaplatiť zmenkovú sumu so zmenkovým úrokom 0,25% denne zmenkovej sumy a súčasne zákonný úrok vo výške 6% ročne dlžnej sumy odo dňa omeškania a súhlasil s tým, aby sa uspokojenie pohľadávky veriteľa zabezpečilo vykonaním pravidelných mesačných zrážok, a aby jeho zamestnávateľ: EKO-KONŠTRUKTA PZ, s.r.o. zrážal mesačne z jeho mzdy čiastku 229 € a to na účet č. XXXX, VS: - číslo úverovej zmluvy. Takto vymedzený záväzok žalobcu ako dlžníka ale v ničom nekorešponduje s jeho záväzkom z úverovej zmluvy, t.j. že sa zaväzuje uhradiť 2 748 €. Len ťažko by súd súhlasil s tým, že, keďže ide o zabezpečovaciu zmenku, zmenková suma 2 645,32 € činí v zmysle § 4 ods.4 zákona č. 258/2001 Z.z. dlh vo výške aktuálnej výšky nesplateného úveru spolu s max. 30% poskytnutej istiny. Žalovaná túto zmenku, vyplnenú v rozpore so zákonom nesmela prijať. Poukázal tiež na to, že sa jednalo o zabezpečovaciu zmenku, ktorú zase zabezpečovala dohoda o zrážkach zo mzdy a inštitút zabezpečenia zabezpečovacieho prostriedku náš právny poriadok nepozná. Podľa názoru súdu dohoda o zrážkach zo mzdy uzatvorená medzi stranami 17.9.2010 je nie iba v dôsledku svojej neprijateľnosti neplatná ale je neplatná aj pre rozpor so zákonom. Dohoda o zrážkach zo mzdy

totiž nezabezpečovala pohľadávku zo zmluvy, ale pohľadávku zo zmenky so zjavne odlišným obsahom než úverová zmluva, pričom, ako vyplynulo aj z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku, zmenka mala zabezpečovací charakter. Ako sa tam konštatuje, majiteľ zmenky je oprávnený pristúpiť k uplatneniu práva zo zmenky vtedy, ak v hlavnom kauzálnom vzťahu vzniknú spory. Zmenkový kauzálny vzťah je vzťahom abstraktným a teda nezávislým na hlavnom právnom vzťahu a namietať nedostatkom hlavného kauzálného vzťahu bráni § 17 zmenkového zákona... A práve v tomto súd videl vedomú snahu žalovanej obísť zákon - predpisy na ochranu spotrebiteľa. Zároveň poukázal aj na judikatúru Súdneho dvora EÚ, v zmysle ktorej sa vnútroštátne orgány aplikácie práva majú vždy usilovať o eurokonformný výklad vnútroštátneho práva, teda výklad v súlade so Smernicou Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica“) tak, aby sa zabezpečil reálny účinok smernice bez ohľadu nato, či ustanovenie použité pri výklade majú priamy účinok. Z dokazovania, ktoré vo veci vykonal súd vyplynulo, že žalovaná dohodu o zrážkach zo mzdy, ktorá zabezpečovala zmenku, už uplatnila u platiteľa mzdy žalobcu, čo bolo preukázané aj ňou vystaveným potvrdením z 13.5.2015 keď potvrdila, že 23.12.2011 túto dohodu zaslala zamestnávateľovi žalobcu na realizáciu, a že dňom 17.1.2012 sa začali zrážky vykonávať. Keďže zákon pre vykonávanie zrážok zo mzdy na základe takejto dohody nevyžaduje autoritatívne rozhodnutie súdu alebo iného zmocneného orgánu o povinnosti na peňažné plnenie, ktorej splnenie sa zrážkami zo mzdy plní, nemal žalobca inú možnosť, ako namietať platnosť takejto dohody o zrážkach zo mzdy v osobitnom civilnom sporovom konaní, ktoré vyvolá svojou žalobou na začatie konania. Bez rozhodnutia súdu o takomto požadovanom určení nebráni žalovanej nič, aby naďalej požadovala od zamestnávateľa žalobcu vykonávanie zrážok zo mzdy. Pri požadovanom určení sa teda odstráni spornosť medzi stranami o platnosti dohody o zrážkach zo mzdy. Žalobca ako spotrebiteľ v pozícii slabšej zmluvnej strany mal a aj preukázal naliehavý právny záujem na tom, aby sa odstránil protiprávny stav spočívajúci v uskutočňovaní zrážok z jeho mzdy, a na uvedenom by sa nič nezmenilo ani vtedy, ak by došlo k zmene zamestnávateľa žalobcu. Nad rámec uvedeného súd z procesného hľadiska dodal, že žaloba bola podaná 19.1.2016, t.j. za účinnosti Obč. súdneho poriadku, ktorý tento typ žalôb celkom nepochybne pripúšťal. Po prijatí Civilného sporového poriadku možnosť „preventívnych“ žalôb znemožnila, avšak, vychádzajúc z princípu legitímnych očakávaní, t.j. následkov, ktoré žalobca v čase podania žaloby od súdu očakával, by bolo potrebné konať a rozhodnúť v zmysle vtedy platnej úpravy. V medziobdobí ale prišla do účinnosti tiež novela zákona č. 129/2010 Z.z. a to zák. č. 279/2017, ktorý s účinnosťou od 1.1.2018 zaviedol novelizované § 11 ods. , podľa ktorého: „Spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou“. Táto novela nemá prechodné ustanovenia a preto sa vzťahuje aj na žaloby, podané pred týmto dátumom. Žaloba žalobcu preto bola a je procesne prípustná. Druhým výrokom rozsudku, preto súd z dôvodov, analyzovaných v bodoch 19. až 33. tohto odôvodnenia, Dohodu o zrážkach zo mzdy zo 17.9.2010 vyhodnotil jednak ako rozpornú so zákonom a jednak ako nekalú, a teda je postihnutá sankciou absolútnej neplatnosti v zmysle § 53 ods.5 Občianskeho zákonníka a preto aj tejto časti dôvodne podanej žaloby vyhovel. Záverom ohľadom námietky žalovanej, že v tejto prejednávanej veci sa jedná o res iudicata vzhľadom na to, že existuje právoplatné a vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu, súd uvádza, že po tom, ako bola otázka platnosti rozhodcovskej doložky a nedostatok právomoci rozhodcovského súdu (odvíjajúci sa od neexistencie, či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy) vyriešená v konaní 17Er/2751/2014, nemá vydaný rozhodcovský rozsudok ako právne ničotný a neúčinný dokument žiadnu právnu hodnotu a v tomto súdenom prípade nejde o res iudicata. Žalobca bol v spore plne úspešný a preto mu podľa § 255 CSP priznal voči žalovanej právo na plnú náhradu trov konania. Citoval znenie § 2 ods.2, § 4 ods.2 Zákona o súdnych poplatkoch a keďže žalobca je od platenia súdnych poplatkov zo zákona oslobodený a táto povinnosť prešla podľa § 2 ods.2 cit. zák. na žalovanú, štátu týmto titulom patrí náhrada týchto trov voči žalovanej. O výške trov žalobcu i štátu bude po právoplatnosti tohto rozsudku rozhodnuté osobitným uznesením.

3. Rozsudok napadol v celom rozsahu, včas podaným odvolaním žalovaný I. ODVOLACIE DÔVODY Žalovaný má za to, že v civilnom konaní došlo k vade uvedenej v § 365 ods.1 písm. b), d), f), h) CSP. V bode II. opísal rozhodujúce skutočnosti. III. NEPRÍPUSTNOSŤ ŽALOBY citoval znenie § 137 CSP a má za to, že žaloba o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy nemá povahu žiadnej zo žalôb uvedených v § 137 CSP (ktoré vymedzuje pozitívneprávne členenie súkromnoprávnych žalôb) a oprávnenie súdu rozhodnúť o predmetnej žalobe nie je založené ani ustanoveniami hmotného práva. Okresný súd Trnava rozsudkom uložil žalovanému, aby sa zdržal použitia dohody o zrážkach zo mzdy, t.j. rozsudok má povahu rozhodnutia vo veci samej, má konštitutívne účinky a súd ním na trvalo usporiadal pomery medzi stranami dohody bez toho, aby bola predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy určená za neplatnú. V odôvodnení rozsudku sa súd nezaoberal platnosťou/neplatnosťou predmetnej dohody, ale

ustanoveniami zmluvy č. 801300460 a zmluvy č. XXXXXXXXXX, ktoré upravujú odplatu za poskytnutie úveru, preto poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13.4.2011 č. k. III. ÚS 322/2010-37. Ďalej citoval znenie čl. 2 ods.3, § 220 ods.2 druhá veta CSP a má za to, že Okresný súd Košice okolie nedostatočným skutkovým zistením majúcim za následok zaujatie predčasného právneho záveru (bez dostatočného odôvodnenia), bola mu súdom prvej inštancie odňatá možnosť pred ním konať. O vadu, ktorá je z hľadiska § 389 ods.1 písm. b) CSP významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane konania jej procesné práva, ktoré jej právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci ide z dôvodu, že odvolateľ oprávnené vo svojom odvolaní vytýka, že rozhodnutie je zmätočné (t.j. súd rozhodol rozsudkom vo veci samej a trvalo usporiadal pomery aj napriek neprípustnosti žaloby a naopak existencii procesného inštitútu neodkladného opatrenia a v odôvodnení Uznesenia sa s uvedenou skutočnosťou vôbec nezaoberal, čo má nepochybne za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia). Oprávnený má preto dôvodné pochybnosti o správnosti právneho názoru, nakoľko v predmetnej veci by bolo vhodné rozhodnúť neodkladným opatrením, ktorým by uložil navrhovateľovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej. Vzhľadom na uvedené je napadnutý Rozsudok nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, čím došlo v konaní pred súdom prvej inštancie k takej vade konania, na ktorú odvolací súd v zmysle § 380 ods.2 CSP prihliada z úradnej povinnosti. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov patrí medzi vady konania v zmysle § 389 ods.1 písm. b) CSP, pretože znemožňuje strany brániť sa proti príslušnému rozhodnutiu. Takto je odňatá postupom súdu možnosť konať pred súdom, čo je dôvodom zrušenia rozhodnutia podľa § 389 ods.1 písm. b) CSP. IV. PRÍPUSTNOSŤ ŽALOBY O URČENIE NEPLATNOSTI DOHODY O ZRÁŽKACH ZO MZDY na tomto mieste si dovoľil poukázať na skutočnosť, že Okresný súd Košice okolie v prejednávanej veci neposudzoval procesnú prípustnosť žaloby s poukazom na § 137 písm. d) CSP. Vychádzajúc zo znenia § 137 písm. d) CSP je možné konštatovať, že CSP v zásade nepripúšťa určovacie žaloby o určenie právnej skutočnosti s výnimkou žalôb za podmienky, že to vyplýva z osobitného právneho predpisu. Osobitným právnym predpisom, t. j. výnimka žalôb o určenie právnej skutočnosti je Zákonník práce (žaloba o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Podľa § 77), zákon o dobrovoľných dražbách (žaloba o neplatnosť dražieb podľa § 21 ods. 2), Občiansky zákonník (žaloba o neplatnosť výpovede nájmu bytu podľa 711 ods. 6). Pre tieto výnimky (podľa § 137 písm. d) CSP je spoločné, že priamo osobitný právny predpis, resp. právna norma vo svojej dikcii priznáva oprávnenej osobe domáhať sa na súde určenia tejto právnej skutočnosti. Má za to, že v danom prípade Žalobca, ktorý by sa domáhal neplatnosti Dohody, domáhal sa určenia právnej skutočnosti a nie určenia, či tu právo je alebo nie je. Zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť, resp. neplatnosť sú právnymi skutočnosťami (§ 2 ods.1 Občianskeho zákonníka). Určenie existencie právnej skutočnosti (napr. že právny úkon je neplatný) odporuje vo svojej podstate zásade, že súd má určiť aktuálny právny stav. Takéto určenie právnej skutočnosti podľa citovaného § 137 písm. d) CSP je možné len vtedy, ak to vyplýva z osobitného právneho predpisu. Právny úkon (v danom prípade dohoda ako viacstranný právny úkon) je právnou skutočnosťou, s ktorou objektívne právo spája vznik, zmenu a zánik (rovnako aj zrušenie) práv a povinností. Z toho vyplýva, že pre účely § 137 CSP je potrebné vnímať žalobu o určenie platnosti (neplatnosti) právneho úkonu ako žalobu o určenie právnej skutočnosti. Nová právna úprava CSP pripúšťa žalobu na určenie právnej skutočnosti iba za predpokladu, že tak vyplýva z právneho predpisu (najmä z hmotného práva). Má za to, že za takýto právny predpis nie je možné považovať zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktorý v žiadnom zo svojich ustanovení, a to ani v § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľa nepripúšťa žalobu o určenie právnej skutočnosti. Podľa tohto citovaného ustanovenia sa spotrebiteľ môže domáhať ochrany svojho práva, ale nie je v zákone presne špecifikované, že ide o žalobu o určenie právnej skutočnosti; vo všeobecnosti zákon o ochrane spotrebiteľa iba konštatuje oprávnenie spotrebiteľa domáhať sa ochrany svojho práva bez toho, aby bližšie špecifikoval typ žaloby, ktorou sa spotrebiteľ môže domáhať svojho práva proti porušiteľovi na súde. Ďalej dodal, že dohoda je samostatným dokumentom svedčiacim o samostatnom právnom úkone, ktorý bol urobený síce v súvislosti s uzavretou zmluvou z toho istého dňa, ale bola uzavretá osobitne s vyhlásením o dobrovoľnosti jej uzavretia. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sa Žalobca domáha žalobou „zjavne nedôvodne“ uloženia povinnosti zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy. Citoval z rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/343/2013 a má za to, že žalobca svoju vôľu uzavrieť Zmluvu potvrdil svojim podpisom na Zmluve a Dohode. Skutočnosť, že Žalobca dodatočne usúdil, že Dohoda je pre neho subjektívne nevýhodná ešte nezakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu a nemožno ju kvalifikovať ako nedostatok vážnosti vôle. Má za to, že v uzavretie Dohody nemalo v žiadnom prípade za následok nezákonné postihnutie jeho majetku a vlastníctva. Žalobca si bol vedomý svojich záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy a preto mal splátky uhrádzať dobrovoľne.

Vážnosť vôle nie je možné zamieňať s ľahkovážnosťou spotrebiteľa. Súdny dvor Európskej únie zadefinoval priemerného spotrebiteľa ako „v rozumnej miere pozorného a opatrného, bez nariadenia znaleckého posudku, či prieskumu verejnej mienky spotrebiteľov“ Nedostatok opatrnosti spotrebiteľa taktiež nespôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu a poukázal na rozsudok Súdneho dvora z 12.1.2006, sp. zn.: C-361/04, vo veci Claude Ruiz - Picasso a ďalší v. OHIM, Rozsudok Súdneho dvora „Freiburger Kommunalbauten“ (C-237/02), 1. apríla 2004 a má za to, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem, ktorý je nevyhnutným predpokladom úspešnosti určovacej žaloby. Naliehavý právny záujem nie je v žalobe dostatočne preukázaný a strohé konštatovanie „bez tohto určenia je moje právo žalobcu ohrozené a bez tohto určenia je moje právne postavenie neistým“ Žalobcu je bezpredmetné. Naliehavý právny záujem nemôže byť založeným len na subjektívnom pociťovaní žalobcu, že uzatvorené Zmluvy sú pre neho nevýhodné. V zmysle ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít určovacia žaloba nie je opodstatnená najmä v prípadoch, keď možno podať žalobu na plnenie. „Určovacia žaloba má preventívny charakter, bude opodstatnená najmä v prípadoch, keď k porušeniu práva ešte nedošlo. Len čo je porušenie subjektívneho práva dokonané, možno spravidla žalovať priamo na plnenie, reparáciu škodlivých právnych následkov zo strany žalovaného. Preto v takýchto prípadoch nebude daný naliehavý právny záujem na určovacej žalobe.“ (z rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/173/2013 z 21.05.2014). Žalovaný má za to, že v danom prípade nie je daný stav objektívnej právnej neistoty. Žalobca taktiež mohol predísť zrážkam zo mzdy tým, že by si svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy plnil riadne a včas. V. PRÍPUSTNOSŤ DOHODY O ZRÁŽKACH ZO MZDY - to, že Dohoda predstavuje samostatný dokument je rovnako v súlade so zákonom o ochrane spotrebiteľa, v ktorej zákonodarca pripustil možnosť zabezpečenia uspokojenia pohľadávky alebo splnenia záväzku vyplývajúceho zo spotrebiteľskej zmluvy dohodou o zrážkach zo mzdy a iných príjmov, ak táto dohoda je uzatvorená vo forme osobitnej listiny. Z napádaného rozsudku nie je zrejmé, že by žalobca preukázal, že by nebol o následkoch uzatvorenia tejto Dohody osobitne poučený. Inštitút zrážok zo mzdy upravuje § 551 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka a predstavuje legitímny prostriedok slúžiaci veriteľovi na zabezpečenie jeho dlhu. Ide o dohodu zmluvných strán, ktorú uzatvoria na základe ich dobrovoľnosti. Možnosť zabezpečenia záväzku je esenciálnou zložkou každého zmluvného vzťahu, na základe ktorého je veriteľ, resp. záujem veriteľa chránený pred zlou platobnou disciplínou dlžníka. Zabezpečenie záväzkov v zmluvných vzťahoch slúži k zvýšeniu právnej istoty veriteľa a zároveň prispieva k stabilite týchto vzťahov. Dohoda o zrážkach zo mzdy spĺňa základné náležitosti, a to konkrétne: 1. písomnú formu. Zákon vyžaduje, aby dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov bola uzatvorená písomne. Jednostranným príkazom veriteľa platiteľovi mzdy (pravidelného príjmu) takáto dohoda nemôže vzniknúť. Jej obsahom je totiž súhlas dlžníka s tým, aby platiteľ jeho mzdy alebo iného príjmu (ktorý nie je účastníkom tejto dohody) realizoval zrážky v dohodnutej výške a zrazené sumy vyplácal veriteľovi. Práve takýto súhlas bol daný podpisom na dohode, a preto ide o dvojstranný právny úkon, s ktorým sa spájajú následky zabezpečovacieho prostriedku. 2. súhlas dlžníka s dohodou, na znak čoho bola Dohoda podpísaná 3. uvedenie rozsahu vykonávaných zrážok. Uzavretím dohody vzniká veriteľovi právo, aby mu po uplynutí doby splatnosti pohľadávky boli prevedené sumy zrazené na základe tejto dohody zo mzdy alebo iného príjmu dlžníka. V dohode musí byť uvedené, v akom rozsahu sa majú vykonávať zrážky zo mzdy. V nijakom prípade nesmú byť zrážky vyššie, než ako ich ustanovuje pre výkon rozhodnutia § 866 O. z.. Dohoda o vyšších zrážkach by odporovala zákonu, a preto by bola v časti prevyšujúcej dovolené zrážky neplatná (pozri § 41 O. z.). Z toho jasne vyplýva, že celková výška, ktorá sa má zraziť nie je obligatórna náležitosť Dohody o zrážkach zo mzdy. Obligatórna náležitosť je výška mesačnej zrazenej sumy. V prípade dohody o zrážkach zo mzdy sa veriteľ dostáva do majetkovoprávneho styku s ďalším subjektom, ktorý nie je priamym účastníkom dohody o zrážkach zo mzdy, t. j. s platiteľom mzdy. Preto v dohode musí byť platiteľ mzdy náležite identifikovaný, ako to je uvedené v spornej dohode. Presné označenie platiteľa mzdy je potrebné už z toho dôvodu, že platiteľ musí mať spoľahlivý doklad o tom, že zrážky vykonáva oprávnene. Z vyššie uvedeného nie je možné ju vyhlásiť za neplatnú. Žalobca jasne mal možnosť súhlasiť / nesúhlasiť alebo odmietnuť / neodmietnuť Dohodu. Je to v nej jasne uvedené a vylučuje akékoľvek pochybnosti o možnosti odmietnutia dohody. Vyplnením Dohody o zrážkach zo mzdy mal možnosť klient Dohodu individuálne dohodnúť, teda znemožňuje to aby šlo iba o formulárovú listinu ktorú možno buď prijať alebo odmietnuť Žalobca sa svojim pričinením podujal k jej podpisu, prijatiu, ovplyvneniu obsahu, a preto nemožno hovoriť o absencii individuálneho dojednávania zabezpečovacieho prostriedku. Dohoda bola uzatvorená na samostatnom liste papiera, teda každému priemernému čitateľovi pri jej uzatváraní muselo byť zrejmé, že uzatvára odlišnú zmluvu od zmluvy o úvere. Text Dohody bol navyše úplne samostatný a oddelený od Zmluvy, t.j. nepodpísanie Dohody by nemalo žiadne právne následky na obsah Zmluvy. Zároveň nie je pravdou, že v prípade dohody o zrážkach zo mzdy môže dôjsť

k nekontrolovanému konaniu zo strany veriteľa, pretože: právny predpis (§ 551 ods.1 Občianskeho zákonníka) obsahuje zákonný limit výšky vykonávaných zrážok tým, že zrážky zo mzdy nesmú byť väčšie, ako by boli v prípade výkonu rozhodnutia; predbežným opatrením súdu možno uložiť aj povinnosť platiteľa mzdy nevykonávať zrážky podľa účastníkmi dohodnutej dohody o zrážkach zo mzdy (R 47/1974) a ak by sa stalo, že platiteľ mzdy by zrazil dlžníkovi zo mzdy viac, než bol oprávnený a povinný zraziť, a tieto sumy by poukázal veriteľovi, veriteľ by sa na úkor dlžníka bezdôvodne obohatil, a preto by musel tieto sumy vrátiť (Lazar, J. a kol. Občianske právo hmotné. 2. diel. 3. doplnené a prepracované vydanie. Bratislava, IURA EDITION 2006, s. 79). Dohodu o zrážkach zo mzdy považuje platnú, a teda má za to, že nedošlo k naplneniu § 451 O. z. Naviac, zákonodarca určuje výslovne, kde použitie určitého právneho inštitútu v spotrebiteľských vzťahoch nepripustí. Podľa § 53 ods.7 Občianskeho zákonníka zabezpečenie splnenia záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy prostredníctvom zabezpečovacieho prevodu práva k nehnuteľnosti je pri spotrebiteľskej zmluve nepripustné. Ak teda zákonodarca v tom istom zákone zakáže použitie jedného zabezpečovacieho prostriedku v spotrebiteľských vzťahoch a o ostatných mlčí, použitím výkladu a contrario je zrejmé, že ostatné zabezpečovacie prostriedky sú v spotrebiteľských vzťahoch právne povolené (vrátane dohody o zrážkach zo mzdy). Ten istý záver platí aj v prípade zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“), pokiaľ by bolo možné uvažovať o tom, že žalobca je spotrebiteľom, čo žalovaný rázne popiera. Zákon o spotrebiteľských úveroch totiž výslovne uvádza, ktoré úvery sa nepovažujú za spotrebiteľské úvery, pričom medzi ne radí: úver zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti (§ 1 ods.3 písm. c),d)), úver, na zabezpečenie ktorého sa od spotrebiteľa vyžaduje, aby ako zábezpeku uložil do úschovy veriteľa hnutelnú vec a zodpovednosť spotrebiteľa sa obmedzuje výlučne na túto založenú hnutelnú vec (§ 1 ods.3 písm. o)). Z toho možno výkladom a contrario vyvodiť, že ostatné spôsoby zabezpečenia, medzi nimi aj dohoda o zrážkach zo mzdy, sú pre spotrebiteľské úvery prípustné. Zákon o spotrebiteľských úveroch prípustnosť zabezpečenia úverového vzťahu výslovne pripúšťa aj v § 4 ods.1 (Poskytovanie informácií pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere) a v § 9 ods.1 písm. q) (Náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere). Aj príslušné ustanovenia smernice 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, ktoré boli transponované do príslušných predpisov slovenského právneho poriadku (najmä zákon o spotrebiteľských úveroch), výslovne pripúšťajú zabezpečenie spotrebiteľských úverov a citoval bod 14., čl. 2 bod Smernice. Teda ani na nijakom mieste v dotknutej smernici sa neprípustnosť dohody o zrážkach zo mzdy za účelom zabezpečenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere nespomína. Práve naopak - smernica výslovne uvádza, ktoré úvery a spôsoby ich zabezpečenia nie sú prípustné (dohoda o zrážkach zo mzdy medzi nimi nie je uvedená), pričom zabezpečenie pohľadávky veriteľa zo spotrebiteľského úveru výslovne pripúšťa a jeho druh s výnimkou vyššie uvedených zabezpečení neobmedzuje. Aj sám zákonodarca teda, v súlade s príslušnou európskou legislatívou, zabezpečenie pripúšťa - v žiadnom prípade preto nemožno námietku žalobcu o neprijateľnosti dohody o zrážkach zo mzdy považovať za relevantnú. Na základe vyššie uvedeného je teda zrejmé, že neexistuje žiaden zákonný dôvod na to, aby dohoda o zrážkach zo mzdy ako zabezpečovací inštitút nemohla byť so spotrebiteľmi uzatváraná (žalovaný však, ako podrobne uvádza nižšie, v žiadnom prípade neuznáva status žalobcu ako spotrebiteľa, ani charakter zmluvy o úvere uzavretej medzi žalobcom a žalovaným ako zmluvy spotrebiteľskej). Takýto záver si na základe vyššie uvedených zákonných ustanovení ani nevyžaduje hlbšiu právnu analýzu a jeho odôvodnenosť je viac než zrejmalá. V prípade, ak by sa pri každom predložení dohody o zrážkach zo mzdy zamestnávateľovi vyžadovalo rozhodnutie súdu, inštitút by stratil opodstatnenosť a nebol by ani zaradený k mimosúdnyim zabezpečovacím prostriedkom, ktoré si môže veriteľ uplatniť voči neplatiacemu dlžníkovi, ktorý nie je ochotný napriek upomienkam začať plniť svoj dlh. Navyše veriteľ tým sa snaží dlžníka ušetriť o navyšovanie dlžnej sumy, ktorá je spojená so súdnymi trovami, trovami exekučného konania a trovami právneho zastúpenia, na úhradu ktorých by mal právo. VI. PRÁVNA POVAHA ZMLUVY - Naďalej trvá na svojom odvolaní nakoľko zmluva nemá spotrebiteľský charakter. Primárnou otázkou, ktorú je potrebné v danej veci vyriešiť, je postavenie žalobcu, od ktorého je potrebné odvíjať následné právne úvahy súdu o platnosti zmluvy. Zmluva bola uzavretá podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. V zmysle § 261 ods.6 písm. d) Obchodného zákonníka má zmluva povahu absolútneho obchodu. Aplikácia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, nie je možná, nakoľko právny vzťah medzi žalobcom a nim s prihliadnutím na charakter zmluvy, nie je vzťahom spotrebiteľským. Má za to, že sa dodatočne nemožno dovolávať inej kvalifikácie právnej povahy zmluvy, keďže jej uzavretie v uvedenej forme (zmluva o úvere podľa Obchodného zákonníka) sám svojím konaním žalobca vyvolal a inicioval. Zmluvy o spotrebiteľských úveroch uzaviera aj s osobami, ktoré sú živnostníkmi, ak na začiatku kontraktáčného procesu prejavia túto vôľu, t. j. nekonajú v rámci svojej podnikateľskej činnosti,

resp. nežiadajú úver za účelom výkonu povolania alebo zamestnania. Konanie žalobcu v žiadnom prípade nemôže byť na jeho ujmu. Ďalej poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 18CoE/313/2016- 47 z 31.5.2017 ods.11., 12 a 13, uznesenie sp. zn. 21CoE/469/2016-53 bod 14, rozhodnutie NS SR 5Cdo 415/2012. Od vstupu Slovenskej republiky do Európskej únie sa únieové právo stalo nadradeným a má prednosť pred našimi zákonmi. Obsah každej zmluvy uzatvorenej medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa posudzuje aj podľa právnych aktov Európskej únie. Európska únia vo všeobecnosti zastáva názor, že spotrebiteľom môže byť výlučne fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci svojej podnikateľskej, obchodnej alebo profesijnej činnosti. Súdny dvor Európskej únie tento výklad potvrdil v rozsudku C- 541/99 v spojení s C-542/99 Cape Snc v. Idealservice Srl a Idealservice. Pri výklade sa riadil smernicou Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá spotrebiteľa definuje ako „akákoľvek fyzická osoba, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom, nevzťahujúcim sa k jej obchodom, podnikaniu alebo povolaniu.“ Za účelom svojho tvrdenia (o nespotebiteľskom charaktere Zmluve) prikladá žiadosť o poskytnutie úveru a dodatok k Zmluve, v ktorých žalobca prejavil svojim podpisom súhlas použiť úver na účely výkonu povolania. Citoval znenie čl. 8 zák. č. 160/2015 Z. z CSP. V prípade, ak sa žalobca domáha určenia spotrebiteľského charakteru zmluvy a určenia, že je zmluva bezúročná a bezpoplatková zaväzuje ho povinnosť tvrdenia a preukázania uvedených skutočností. Dokazovať je povinný v spore každý kto niečo tvrdí. V danom prípade teda žalobca nepotvrdil svoje tvrdenie relevantným dôkazom - na aký účel úver použil. V prípade, ak sa domáha žalobca nespotebiteľského charakteru zmluvy si dovoľil si úctivo požiadať súd, aby žalobcu vyzval na vydanie potvrdenia, ktorý by osvedčoval, že úver poučil na súkromný účel - napr. pokladničný blok. V prípade, ak by aj súd dospel k právnomu záveru, že v danej veci má žalobca naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy nebolo by možné žalobe žalobcu vyhovieť z dôvodu, že v sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Účastník má jednak povinnosť tvrdenia jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Aby účastník mohol splniť svoju povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí najskôr splniť svoju povinnosť tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Neunesením dôkazného bremena sa pritom rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, keď neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. (Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 15.12.2011, sp. zn. 3 Cdo 108/2011). Ďalej citoval z rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/343/2013 a konštatoval, že žalobca svoju vôľu uzavrieť každú jednotlivú potvrdil svojim podpisom na zmluve. Skutočnosť, že žalobca dodatočne usúdil, že Zmluva je pre neho subjektívne nevýhodná ešte nezakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu a nemožno ju kvalifikovať ako nedostatok vážnosti vôle. Pre prípad, ak by súd napriek dôkazom posúdil žalobcu ako spotrebiteľa, má za to že vážnosť vôle nie je možné zamieňať s ľahkovážnosťou spotrebiteľa. VII. NALIEHAVÝ PRÁVNY ZÁUJEM Poukázal na čl. II tohto odvolania a uviedol, že žalobca doposiaľ uhradil len sumu vo výške 1 172,- eur, čo nepredstavuje ani len istinu poskytnutého úveru. Zo žalobného návrhu je zrejmé, že žalobca sa v tomto konaní nedomáha nároku na zaplatenie určitej finančnej sumy z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, ale sa domáha určenia a posúdenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, poskytnutého mu žalovaným na základe uzavretej UZ. Podľa jeho názoru určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru by aj tak s konečnou platnosťou nevyriešilo stav právnej neistoty medzi sporovými stranami, pretože definitívne vyriešiť danú otázku, či bolo plnené na existujúci alebo neexistujúci záväzok, možno len v konaní o návrhu na plnenie. Rozhodnutie o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (ak by to bolo vôbec možné) v tomto konaní, by nevytvorilo podľa názoru jeho pevný právny základ pre vzťah strán a bolo by iba predpokladom ďalšej žaloby na prípadné vydanie bezdôvodného obohatenia, respektíve v prípade platnosti zmluvy na plnenie zo zmluvy, jednou zo sporových strán. Žalobca však navyše v konaní ani nevyvrátil jeho tvrdenia o tom, že z poskytnutého úveru nevrátil ani poskytnutú úverovú istinu. Rovnaká otázka bola posudzovaná aj Najvyšším súdom SR, sp. zn. Cdo/251/2015 zo 16.3.2016, Krajským súdom v Trenčíne v rozsudku zo 14.6.2017, sp. zn. 17Co/325/2016-75, z ktorých citoval. VIII. ODVOLACÍ NÁVRH - Žalovaný si vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti týmto dovoľil úctivo požiadať odvolací súd, aby v súlade s § 389 ods.1 písm. b) CSP v spojení s § 391 ods.1 CSP vydal nasledovné: U Z N E S E N I E - Odvolací súd ruší Rozsudok sp. zn. 15C/45/2016-62 z 28.5.2018 a vec vracia súdu prvej inštancie

na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, eventuálne, aby v súlade s § 388 CSP vydal nasledovné: U Z N E S E N I E žalobu zamietá a žalovaný má nárok na náhradu trov konania 100 %.

4.K odvolaniu žalovaného žalobca uviedol, že v plnom rozsahu sa stotožňuje s rozhodnutím a odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie. Má za to, že rozhodnutie súdu je jasné, zrozumiteľné, dostatočne odôvodnené, teda je riadne preskúmateľné. Súd podáva rozsiahle odpovede na všetky otázky, ktoré bolo potrebné v predmetnom konaní objasniť a zodpovedať. Súd sa riadne vysporiadal so všetkými námietkami a argumentmi, ktoré uplatnila žalovaná. V podanom odvolaní na strane 3 uvádza žalovaná, že sa domnieva, že žaloba o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy nemá povahu žiadnej zo žalôb uvedených v § 137 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej ako „C.s.p.“), nie je mu zrejmé, čo žalovaná týmto tvrdením mienila, keďže predmetom tohto konania ani nebolo určenie povinnosti zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy, ale posúdenie jej platnosti resp. neplatnosti. Javí sa mu, že odvolanie v jeho časti obsahnutej na strane 3 sa vôbec nevzťahuje na túto právnu vec, keďže žalovaná uvádza aj úplne odlišné čísla zmlúv, ktoré mali byť posudzované. V tejto právnej veci sa jednalo len o jednu zmluvu č. 900500423. Odvolanie žalovanej považuje za zmätočné. Nemôže sa stotožniť s vyjadrením žalovanej, že Okresný súd Košice - okolie v prejednávanej veci neposudzoval procesnú prípustnosť žaloby o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy. Súd sa tejto problematike obsiahlo venuje na stranách 8, 9, 10 a 11 žalovanou napadnutého rozsudku a zaujal stanovisko aj k otázke naliehavého právneho záujmu, so záverom o jeho nepochybnnej existencii. Vysporiadal sa aj s otázkou zmeny v procesných kódexov od času podania predmetnej žaloby. Zároveň však si dovoľím poukázať na skutočnosť, že žalobu o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy by bolo možné subsumovať pod § 137 písm. c) C.s.p., keďže sa posudzuje existencia práva žalovanej na vykonávanie zrážok zo mzdy. Teda sa určuje, či takéto právo tu je alebo nie je. Sama žalovaná uvádza, že Dohoda je samostatným dokumentom, a preto je potrebné aj platnosť takejto Dohody posudzovať samostatne. V tomto prípade však bola dohoda ešte dokonca naviazaná na zmenu, ktorá bola vyplnená v rozpore so zákonom, čo on ako bežný spotrebiteľ posúdiť nevedel. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že v zmluve absentujú esenciálne náležitosti predpokladané zákonom o spotrebiteľských úveroch, ktoré robia spotrebiteľský úver bezúročným a bezpoplatkov, pričom spotrebiteľ má právo priamo na podklade tohto hmotnoprávneho predpisu domáhať sa určenia, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bezpoplatkov (§ 11 ods.4 zák. č. 129/2010 Z.z.). Žalovaná poukazuje vo svojom odvolaní na všeobecné zásady záväzkového práva a cituje princípy, ktoré majú korene ešte v rímskom práve. Žalovaná však sama nedodríava princípy uplatňované v záväzkovo - právnych vzťahov, nerešpektuje aktuálne platnú a účinnú právnu úpravu ako ani právnu úpravu účinnú v čase uzatvorenia zmluvy (zákon o spotrebiteľských úveroch, zákon o ochrane spotrebiteľa, Občiansky zákonník). Uchýľuje sa k všeobecne známym nekalým praktikám, ktoré boli nespočetne veľakrát podrobené súdnej kontrole s výsledkom, že sa jedná o neprijateľné podmienky, ktoré využíva aj naďalej na svoje obohacovanie sa. Nemožno opomenúť ani to, že samotné zmluvy sú zmluvami formulárovými ako aj dohody o zrážkach zo mzdy. Dostatočne spotrebiteľov neinformuje (ba až vôbec) o ich povinnostiach, o množstve finančných prostriedkov, ktoré reálne zaplatia na podklade zmluvy s ňou uzatvorenou, o čom svedčí aj skutočnosť, že zo sumy 1 400€, ktorú si požičal vznikol dlh vo výške 11 150,87 €. Žalovaná opakovane na niekoľkých miestach odvolania uvádza žalobu o uloženie povinnosti zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy, uvedené nebolo predmetom tohto konania. Odvolanie žalovanej považuje za zmätočné, podľa jeho názoru s častí týkajúcej sa inej právnej veci. Súd sa s predmetnou vecou riadne vysporiadal v súlade s príslušnou právnu úpravou. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za správne po skutkovej aj právnej stránke, z toho dôvodu navrhol, aby bolo odvolacím súdom potvrdené. Zároveň si uplatňuje nárok na náhradu trov konania prvej inštancie ako aj odvolacieho konania od žalovanej v rozsahu 100%.

5.Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok v prvom výroku a časti druhého výroku ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie a v časti druhého výroku, ktorým súd určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy, uzavretá na základe Zmluvy o úvere č. 900500423 medzi žalobcom a žalovaným 17.9.2010, je neplatná zistil, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie (§ 387 ods.1 CSP) rozsudku, ani na jeho zrušenie (§ 389 ods.1 CSP), preto ho, podľa § 388 CSP, zmenil tak, že žalobu zamietol.

6.Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), spočíva v tom, že nesprávnym procesným postupom súdu,

znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

7. Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký (právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie veci v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo vyporiadať sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým (o. i.) aj právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu a právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

8. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

9. Z cit. ust. vyplýva, že súd prvej inštancie je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zák. predpísaným spôsobom - podľa jeho názoru - preukázané a ktoré nie, príp. tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivéj, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov - podľa jeho názoru - záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 191 - 194 CSP hodnotil, a to najmä vtedy, ak šlo o dôkazy protichodné, a prečo nevyhovel všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a p. a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) je potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 215 CSP) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Posúdením veci po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá. Prakticky nepreskúmateľný je preto rozsudok, v ktorom nie sú vysvetlené prípadné rozpory medzi konkrétnymi dôkazmi, na základe ktorých sa to ktoré skutkové zistenie robí. Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie nie je preskúmateľné predovšetkým v prípade, že z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, resp., keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú. Rozhodnutie súdu je nepreskúmateľné, ak neobsahuje žiadne dôvody alebo obsahuje iba nedostatočné dôvody.

10. Napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 220 ods. 2 CSP a zásadám súdnej praxe a je preskúmateľný a riadne odôvodnený.

11. Konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.). Zároveň nie je možné prehliadnuť, že niektoré čiastkové práva, tvoriace právo na spravodlivý súdny proces, zák. normuje ako samostatné odvolacie dôvody.

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 365 ods. 1 písm. b) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť strán sporu v konaní pred súdom využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zák. zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov SR. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.

14. Pod pojmom procesný postup sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. Postupom súdu možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

15. Žalovaný uplatnený odvolací dôvod vidí v tom, že súd rozhodol rozsudkom vo veci samej a trvalo usporiadal pomery aj napriek neprípustnosti žaloby a naopak existencii procesného inštitútu neodkladného opatrenia a v odôvodnení uznesenia (zrejme mal na mysli rozsudku) sa s uvedenou skutočnosťou vôbec nezaoberal, čo podľa neho má nepochybne za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Má dôvodné pochybnosti o správnosti právneho názoru, nakoľko v predmetnej veci by bolo vhodné rozhodnúť neodkladným opatrením, ktorým by uložil navrhovateľovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej.

16. Žalovaný opomenul skutočnosť, že pánom sporu je žalobca a súd môže rozhodovať len o tom, čo žalobca učiní predmetom sporu.

17. Podľa § 216 ods.1 CSP súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu.

18. Podľa § 216 ods.2 CSP súd môže prekročiť žalobný návrh a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú, iba vtedy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

19. V súlade s citovanými ustanoveniami súd musí rešpektovať predmet konania vymedzený žalobou, nemôže prekročiť rozsah určený v žalobe a prisúdiť viac než čoho sa žalobca domáha (tzv. zásada ne ultra petitem), lebo sporové konanie je ovládané dispozičným a prejednacím princípom a začína sa len na základe podanej žaloby a súd nemôže poskytnúť ochranu právnomu vzťahu, o ochranu ktorého žalobca nežiadal. Preto, ak súd nerozhodoval o neodkladnom opatrení a ani sa nevyjadroval, prečo o ňom nerozhodoval nemôže byť z toho dôvodu rozsudok nepreskúmateľný.

20. Ďalej žalovaný vzhliada použitý odvolací dôvod i v tom, že súd postupoval v rozpore so zákonom a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi.

21. K tejto námietke si odv. súd dovoľil poukázať na mnohopočetnú konštantnú judikatúru, ktorou NS SR zaujal jednoznačné stanovisko, že nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (por. napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

22. Skutočnosti uvedené v odvolaní nedávajú podklad pre záver, že súd svojim procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva do takej miery, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

23. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, predstavuje vady konania, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť (§ 160), postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyzrozumenia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyzrozumenia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 157 ods.2 CSP) ale aj § 171 ods.1 CSP alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 132 ods.1 CSP), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania (§ 177 ods.2 CSP), i keď pre to neboli splnené podmienky], nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania). Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s

príslušnými ust. CSP, napr. osoba, ktorá mala byť vylúčaná ako svedok, bola vylúchnutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozpore s § 204 CSP a p..

24. Žalovaný v podanom odvolaní žiadnu vadu, ktorú by bolo možné subsumovať pod uplatnený odvolací dôvod neuvádza, preto uplatnený odvolací dôvod nie je daný

25. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

26. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

27. Žalovaný uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

28. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu v prvom výroku rozsudku a potvrdenej časti jeho druhého výroku.

29. Správne, presvedčivo a výstižne konštatoval súd v bode 18, že pre absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy úver, vzniknutý z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXX z 17.9.2010 je bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd navyše zdôrazňuje, že naliehavý právny záujem je daný podľa § 137 písm. d) CSP (žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu). Osobitným predpisom je § 11 ods.4 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2018, podľa ktorého sa spotrebiteľ môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

30. Ronako správne vyhodnotil súd aj dohodu o zrážkach zo mzdy a svoje závery odôvodnil v bodoch 21., 28. a 29. rozhodnutia, ku ktorým odvolací súd nemá čo dodať.

31.Odvolací súd sa ale nestotožňuje so záverom vysloveným v bode 30. rozhodnutia, že zmluva je neplatná pre rozpor so zákonom. Nepochybne v tejto časti výroku je žalobou o určenie právnej skutočnosti, ktorá v zmysle § 137 písm. d/ CSP môže byť podaná, iba ak takáto možnosť vyplýva z osobitného predpisu.

32.Takýmto osobitným predpisom nie sú všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka, vzťahujúce sa na právne úkony (§ 34 a nasl.) a nie je možné domáhať sa určenia neplatnosti právneho úkonu iba s poukazom na ne.

33.Zároveň nejde ani o iný druh žaloby, než sú uvedené v § 137 CSP, ktorý je prípustný za predpokladu, že osobitný petit vyplýva z hmotného práva. Hmotné právo musí založiť oprávnenie súdu rozhodnúť tak, že výrok rozhodnutia neznie ani na splnenie povinnosti, ani na určenie (ne)existencie práva, či právnej skutočnosti. Takýto iný druh žaloby má spravidla iný petit než uvedený v § 137 CSP. Iné druhy žalôb sú prípustné aj vtedy, ak ochrany práva nemožno sa domôcť niektorou zo žalôb vymenovaných v § 137 CSP.

34.Ako je zrejmé z obsahu žaloby, žalobca domáha sa určenia neplatnosti právneho úkonu s poukazom na všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o právnych úkonoch (§ 37 a nasl.) a odôvodňuje naliehavý právny záujem na tejto časti žaloby stavom právnej neistoty. Ak žalobný petit znie na určenie právnej skutočnosti, ktorý z osobitného predpisu nevyplýva, je potrebné ho považovať za vadný a vady takejto žaloby odstraňovať, prípadne podľa obsahu žaloby sám súd môže naformulovať iný petit zodpovedajúci obsahu žaloby.

35.Kedže žiaden osobitný predpis (hmotné právo) žalobu o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy nepripúšťa, je takáto žaloba neprípustná a nemožno jej vyhovieť.

36.Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd zmenil v tejto časti výrok a žalobu zamietol.

37.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

38.Podľa § 396 ods.2 CSP ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

39.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

40.Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

41.Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

42.Žalobca bol úspešný v 2/3 žaloby a neúspešný v 1/3, preto mu bola priznaná náhrada trov konania v rozsahu 1/3 (2/3 - 1/3), o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

43.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.